

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **F. Š.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2015, č. j. DSH/11135/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2016, č. j. 30 A 161/2015 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 10. 2016, č. j. 30 A 161/2015 – 39, (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2015, č. j. DSH/11135/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 7. 2015, č. j. MMP/173013/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) kterým byla žalobci dle § 125f odst. 3 a § 125g odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 7 000 Kč ve společném řízení za opakované spáchání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spočívající v porušení § 10 téhož zákona. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce se opakovaně dopustil správního deliktu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ: X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu opakovaně nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tohoto deliktu se dopustil tím, že dne 2. 7. 2014 v době nejméně od 16:16 hod. do 21:45 hod. neznámy řidič neoprávněně zastavil a stál s předmětným vozidlem v Plzni na vozovce pozemní komunikace Sedláčkovy ulice, po pravé straně, ve směru jízdy od Prešovské ul. k Riegrově ul., a to v úseku platnosti přenosné svislé dopravní značky IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou: 08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou Zóna A, 06-08 hod. bez omezení, ačkoliv nebyla ve vozidle viditelně umístěna parkovací karta. Toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dále dne 22. 9. 2014 v době okolo 12:30 hod. neznámy řidič neoprávněně zastavil a stál s předmětným vozidlem v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Koterovské ul., u domu č. p. 124, a to v úseku označeném dopravní značkou IP 12 se symbolem prostoru pro osoby na vozíku s dodatkovou tabulkou E1 (Počet) „2x“, která byla doplněna vodorovnou dopravní značkou V 10f (Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou), přičemž předmětné vozidlo nebylo označeno parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením. Toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu.

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. Krajský soud nejprve podrobně zrekapituloval skutečnosti zjištěné ze správního spisu. Ve vztahu k deliktu ze dne 2. 7. 2014 a námitce, že je-li zahájeno řízení o správním deliktu, nelze již zahájit řízení o přestupku, krajský soud uvedl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu poté, co nezjistil osobu řidiče a věc o přestupku odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). V návaznosti na rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí, doplnil šetření o zemřelém M. H., kterého žalobce označil za osobu, jež měla vozidlo v užívání v době spáchání přestupku. I v případě, že by takový postup správního orgánu byl nezákonný, neměl by tento postup vliv na nezákonnost konečného rozhodnutí ve věci, a to z toho důvodu, že správní orgán i po doplněném šetření uzavřel, že pan M. H. se přestupku dopustit nemohl.

pokračování

K námitce promlčení správního deliktu krajský soud uvedl, že Metodika Ministerstva dopravy byla aktuální v době, kdy zákon o silničním provozu neupravoval zánik odpovědnosti za správní delikt. Ten byl zakotven s účinností od 7. 11. 2014. Na správní delikt provozovatele vozidla se vztahuje § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, odpovědnost tak zaniká, jestliže o něm příslušný správní orgán nezahájí řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Krajský soud odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63, který k této otázce konstatoval, že „*V dané věci nebyl porušen princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnost (retroaktivity) právních norem, tj. v dané věci zákona č. 230/2014 Sb., kterým bylo výše zmíněným způsobem novelizováno ustanovení § 125e zákona o silničním provozu a bylo tak s účinností od 7. 11. 2014 (tj. až po spáchání přestupku) stanoveno výslovně právní úpravou, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, tedy i právní úpravy lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt.(...) V dané věci tak i v době spáchání přestupku, kdy ještě neplatil zákon č. 230/2014 Sb., musela existovat lhůta pro zánik této odpovědnosti. Krajský soud se ztotožňuje s názorem Ministerstva dopravy uvedenému ve zmíněné metodice, tj. že v té době bylo třeba uplatnit analogicky pro zánik odpovědnosti za tento delikt jednoroční lhůtu danou pro zánik odpovědnosti za přestupek dle zákona o přestupcích jako lhůtu pro zánik odpovědnosti za tento delikt. Krajský soud se však neztotožňuje s názorem žalobce, že i po nabytí účinnosti zákona č. 230/2014 Sb. bylo možné tuto jednoroční lhůtu aplikovat. V důsledku nové právní úpravy, tj. zák. č. 230/2014 Sb., která stanovila pro zánik této odpovědnosti lhůty delší (tj. výše zmíněnou subjektivní dvouroční a objektivní čtyřletou lhůtu) došlo jen k prodloužení již běžící zmíněné jednoroční lhůty, kdy se nejedná o trestnost tohoto jednání, ale jen otázku, jak dlouho lze toto jednání postihnout (...).*“ Krajský soud dospěl k závěru, že tuto argumentaci lze použít i v případě žalobce a uzavřel, že k zániku odpovědnosti za správní delikt nedošlo.

K námitce nedostatečného popsání místa spáchání správního deliktu ve výroku krajský soud konstatoval, že Sedláčkova ulice v Plzni je dlouhá přibližně 500 m, avšak popisem správního orgánu, že se delikt stal v části ulice, která vede od ulice Prešovské k ulici Riegrova, bylo místo spáchání správního deliktu značně konkretizováno, jelikož úsek mezi ulicemi Prešovská a Riegrova měří cca 82 m. Z popisu místa spáchání deliktu je patrné, že se jedná o úsek, který je upraven přenosnou dopravní značkou IP 12. Místo spáchání přestupku je tak dostatečně konkrétně a srozumitelně specifikováno tak, že nelze jednání zaměnit s jiným jednáním.

K námitce týkající se deliktu ze dne 22. 9. 2014 krajský soud uvedl, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu absentuje v taxativním výčtu přestupků § 125c odst. 6 téhož zákona, za které lze v blokovém řízení uložit pokutu, proto nebyla splněna jedna ze tří kumulativních podmínek nutných pro postup podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán postupoval podle krajského soudu správně, pokud žalobci nezaslal výzvu k uhrazení určené částky.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávného stanovení výše sankce. Správní orgán na str. 10-11 rozhodnutí dostatečně odůvodnil výši ukládané sankce.

Jako polehčující okolnost vzal v potaz skutečnost, že předmětným jednáním nebyla způsobena hmotná škoda a že žalobce nebyl v minulosti za správní delikt trestán. Krajský soud souhlasil s názorem správního orgánu, že protiprávní jednání je nutné hodnotit jako závažné především s ohledem na to, že k neoprávněnému zastavení vozidla došlo opakovaně v krátkém časovém období, když v prvním případě mohli být ve využití parkovacího místa omezeni držitelé parkovacích karet v ulici Sedláčkova a ve druhém případě mohla být znemožněna potřeba osoby postižené zaparkovat na místě, které je pro něj vyhrazeno. Krajský soud nezjistil porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Co se těchto žalobních námitek týče, odkazuje Nejvyšší správní soud na obsah napadeného rozsudku, který je stranám znám.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku **kasační stížností.** Námitky obsažené v kasační stížnosti lze z hlediska obsahu podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá neodůvodněnost výše uložené sankce. Dle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, když konstatoval, že správní orgán řádně odůvodnil výši sankce a vyjádřil dostatečně úvahy, které jej k uložení sankce vedly. Správní orgán v neprospěch obviněného přihlížel k tomu, že porušení zákona bylo „závažné“, a to proto, že mohli být omezení držitelé parkovacích karet a dále osoby postižené a krajský soud se s touto úvahou ztotožnil. Tyto skutečnosti jsou však již součástí formální stránky přestupku, dle nějž se sankce vypočítává. Fakt, že vozidlo je zaparkováno na místě vyhrazeném pro invalidy, nemůže odůvodňovat samotné rozmezí sazby. Hodnocení krajského soudu nereflektuje zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti. Správní orgán zjistil existenci dvou polehčujících okolností, nemohla tak být odůvodněna sankce ve výši 7 000 Kč, která dokonce přesahuje součet pokut, které by byly uloženy tehdy, byly-li by oba skutky projednávány v samostatném řízení (5 000 Kč + 1 000 Kč); správní orgán tak popřel smysl společného řízení, jakož i smysl úhrnného trestu.

Stěžovatel dále tvrdí nesprávný procesní postup u správního deliktu ze dne 22. 9. 2014, když správní orgán žalobce nevyzval k úhradě určené částky. Stěžovatel má přitom právo na „zjednodušený postup“, tj. že mu je doručen dopis s nižší částkou, než je pokuta ve správním řízení. Dle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku projednatelnosti deliktu jako přestupku v blokovém řízení, parkování na místě vyhrazeném pro invalidy je přestupek projednatelný v blokovém řízení. Podle stěžovatele upravuje zákon v § 125c odst. 6 výjimky, kdy je pro vybrané přestupky výše blokové pokuty speciálně upravena. Nejde přitom o uzavřený výčet přestupků, za který je možné uložit blokovou pokutu. V sedmém odstavci pak zákon jednoznačně stanoví, kdy není možné blokovou pokutu uložit, tedy tehdy, ukládá-li se zákaz činnosti jako vedlejší trest.

Další kasační námitka směřuje do postupu před zahájením řízení v případě správního deliktu ze dne 2. 7. 2014. Správní delikt provozovatele vozidla je projednatelný leda tehdy, nezjistí-li správní orgán totožnost řidiče vozidla. Správní orgán přitom zjistil

totožnost řidiče vozidla, kterým byl pan H. Není pravdou, že by správní orgán provedl veškerá dostupná opatření ke zjištění osoby řidiče. Jediné opatření, které provedl, bylo doručení výzvy k úhradě určené částky stěžovateli, a to s poučením, že namísto úhrady určené částky má právo sdělit totožnost řidiče. Následně správní orgán konstatoval, že řidič v mezidobí zemřel. Teprve dodatečně, po rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, se správní orgán snažil svůj postup legitimizovat. Správní orgán vyhodnotil tvrzení provozovatele jako „nepravdivé“, když upřednostnil úřední záznam policie, nedal však poté provozovateli možnost své tvrzení, že vozidlo řídil pan H., obhájit. Následný postup správního orgánu, kdy se snažil svůj postup dodatečně legitimizovat zcela novým tvrzením, dle kterého pan H. řídit vozidlo nemohl, již nebyl způsobilý nic změnit na nezákonnosti postupu správního orgánu před zahájením řízení.

Stěžovatel namítá promlčení deliktu ze dne 2. 7. 2014. Krajský soud vycházel z § 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu a dovodil, že správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat tehdy, uplynula-li od jeho spáchání lhůta 4 let. Dle názoru stěžovatele správní delikt nelze projednat, nezahájil-li o něm správní orgán řízení do čtyř let od jeho spáchání. Stěžovatel tvrdí, že právní otázka zní, zda je čtyřletá lhůta objektivní lhůtou k zahájení řízení o správním deliktu, nebo lhůtou k jeho projednání. Pokud je to lhůta k zahájení správního řízení a absentuje-li lhůta k projednání správního deliktu v zákoně o silničním provozu, pak je nutno postupovat per analogiam iuris a hledat analogii v zákoně o přestupcích, neboť správní delikt provozovatele vozidla musí vykazovat znaky přestupku. Z tohoto důvodu je vhodné považovat za lhůtu k projednání jeden rok. Sekundárně stěžovatel v žalobě argumentoval tím, že dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je správním deliktem provozovatele vozidla jen takové porušení právních povinností, které vykazuje znaky přestupku. Přitom jediným znakem přestupku je – po uplynutí jednoho roku od jeho spáchání – jeho neprojednatelnost.

Na závěr kasační stížnosti stěžovatel namítá absenci specifikace místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně interpretoval výrok rozhodnutí. Z výroku se nepodává, že by k protiprávnímu jednání došlo v ulici Sedláčkova, v úseku mezi ulicí Prešovská a Riegrova, ale toliko, že k protiprávnímu jednání došlo v ulici Sedláčkova, ve směru jízdy od Prešovské k Riegrově ulici. Křižovatka ulice Sedláčkovy s ulicí Prešovskou a Riegrovou nejsou body vymezující úsek protiprávního jednání, ale pouze body využité k zachycení směru. Pokud krajský soud tvrdí, že místo bylo specifikováno s přesností na 82 metrů, pak dezinterpretoval výrok. Ani určení s přesností na 82 metrů není dostatečné, rozhodné je, že nelze zpětně přezkoumat, zda opravdu v místě, kde bylo vozidlo zaparkováno, platily takové dopravní předpisy, které by parkování zakazovaly. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, z něhož v obdobném případě soud dovodil, že nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat bez zaplaceného parkovacího poplatku, jsou-li v dotčené ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Skutečnost, že vozidlo stálo „vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou“, přitom nelze konkretizovat toliko tvrzením, že „stálo v působnosti dopravní značky, která ukládá zaplatit daný poplatek“. Dále stěžovatel rozvíjí úvahy o tom, jak je potenciálně v případě nepřezkoumatelnosti místa spáchání přestupku ve výroku krácen na právech na obnovu řízení. Uvádí také, že se přímo nabízelo uvedení čísla popisného budovy, před

kterou mělo být vozidlo zaparkováno. Názor krajského soudu je přímo v rozporu se závěry druhého senátu, který posuzoval zcela identický výrok rozhodnutí a dospěl k závěru, že taková specifikace místa je nedostatečná.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že zcela setrvává na svém vyjádření ke správní žalobě a ztotožňuje se se závěry krajského soudu. Kasační stížnost není podle žalovaného důvodná, proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána včas, osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost **není důvodná**.

Stanovení a odůvodnění výše sankce

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *(p)rávnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Podle § 125f odst. 3 téhož zákona, *(z)a správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevýší 10 000 Kč.* Podle § 125g odst. 3 téhož zákona, *(z)a více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný*.

V posuzovaném případě se jednalo o přestupky dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, *(z)a přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2*. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, *(z)a přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*

V souladu s výše uvedenými pravidly měl správní orgán uložit pokutu podle sazby za přestupek nejpřísněji postižitelný, což byl v tomto případě přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 s výši pokuty od 5 000 do 10 000 Kč, přičemž správní orgán tak učinil.

pokračování

Správní orgán tak nepopřel smysl společného řízení, jak tvrdí stěžovatel, ale postupoval zcela v souladu se zákonem. Pokud stěžovatel tvrdí, že výše sankce přesahuje součet pokut, které by byly uloženy tehdy, byly-li by oba skutky projednávány v samostatném řízení (5 000 Kč + 1 000 Kč), toto tvrzení není pravdivé, neboť stěžovateli by v samostatném řízení taktéž mohly být uloženy pokuty 10 000Kč [maximální výše za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11] + 2 500 Kč [maximální výše za přestupek dle§ 125c odst. 1 písm. k)].

Správní orgán prvního stupně hodnotil porušení *„jako závažné, s ohledem na to, že k neoprávněnému zastavení a stání došlo opakovaně v krátkém časovém úseku, kdy v prvním případě mohli být omezeni držitelé parkovacích karet ve využití místa k parkování pro ně určeném a v druhém případě mohla být znesnadněna, resp. znemožněna, potřeba invalidního spoluobčana bezpečně zaparkovat na místě pro něj určeném. Jako okolnost polehčující byl hodnocen fakt, že ani jedním z předmětných jednání nebyla způsobena hmotná škoda a dále skutečnost, že správnímu orgánu není známo, že by se F. Š. tohoto správního deliktu v minulosti již dopustil.*“. Správní orgán tedy hodnotil v neprospěch stěžovatele to, že k porušení zákona došlo opakovaně v krátkém časovém úseku. Krajský soud se s hodnocením správního orgánu ztotožnil.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání nelze k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, přihlédnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 26/2005 – 58, rozsudek ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013 - 33, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Podle závěrů plynoucích z judikatury zdejšího soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Porušení zákazu dvojího přičítání tedy přichází v úvahu u těch správních deliktů, u kterých se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu, již v definici obsahující určitou požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti. Naopak u deliktů, jejichž skutková podstata je definována pouze jako obecná (nezahrnuje požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti), nebude přicházet porušení zásady zákazu dvojího přičítání v úvahu. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 – 105.)*“

O případ porušení zákazu dvojího přičítání se nyní nejednalo. Správní orgán v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlédl k závažnosti přestupku a okolnostem jeho spáchání (přestupek byl spáchán opakovaně v krátkém časovém úseku), k následkům (nebyla způsobena hmotná škoda) a k osobě pachatele (správnímu orgánu nebylo známo, že by se stěžovatel tohoto správního deliktu v minulosti již dopustil). Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud námitku proti stanovení výše sankce důvodnou.

Projednatelnost v blokovém řízení a výzva k uhrazení určené částky

Další námitka se týkala otázky projednatelnosti přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu v blokovém řízení. Podle § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *(v) blokovém řízení se uloží pokuta do a) 2 000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. k), b) 1 000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4, c) 2 500 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8, 9 a písm. g)*. Podle § 125c odst. 7 téhož zákona, *(p)řestupek, za který se podle tohoto zákona ukládá zákaz činnosti, nelze projednat v blokovém řízení.*

Podle krajského soudu je výčet v § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu taxativním výčtem přestupků, za které lze v blokovém řízení uložit pokutu. Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že tento právní výklad není správný. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 5 As 16/2008-68, se soud v minulosti vyjádřil k dnes již zrušenému § 22 zákona o přestupcích, který v odst. 10 upravoval pokuty za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a dovodil, že toto ustanovení umožňovalo uložit v blokovém řízení za vybrané přestupky v silniční dopravě v tomto ustanovení uvedené vyšší pokutu, než je pro blokové řízení obecně stanovena v § 13 odst. 2 zákona. To však neznamenalo, že by ostatní přestupky v silniční dopravě nebylo vůbec možné postihnout v blokovém řízení, ale pouze to, že případnou blokovou pokutu bylo třeba uložit dle obecného § 13 odst. 2 zákona o přestupcích. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly do té doby obsaženy v § 22 zákona o přestupcích, byly zákonem č. 133/2011 Sb., změna zákona o silničním provozu, začleněny do zákona o silničním provozu, a to právě do § 125c.

Výčet § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu tak není taxativní, a zde neuvedené přestupky lze projednat v blokovém řízení za předpokladu, že se za ně neukládá zákaz činnosti podle odst. 7 (v nyní účinném znění odst. 8). Pro blokové řízení se pak použije úprava obsažená v § 13 odst. 2 zákona o přestupcích, v rozhodném znění bylo dle tohoto ustanovení možné v blokovém řízení uložit pokutu do 1 000 Kč, pokud tento zákon nebo jiný zákon nepřipouští uložit v takovém řízení pokutu vyšší (srov. výklad BUŠTA, P.-KNĚŽÍNEK, J. *Zákon o silničním provozu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2016).

Přestupek neoprávněného stání na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením podle §125c odst. 1 písm. f) bodu 11 zákona o silničním provozu proto bylo možné projednat v blokovém řízení. V návaznosti na to je nezbytné posoudit, zda správní orgán pochybil, když stěžovatele nevyzval k uhrazení určené částky.

Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, *(o)becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.* Výzva k uhrazení určené částky podle § 125h zákona o silničním provozu je vydávána pouze v případě naplnění podmínek specifikovaných v odstavci 1 tohoto

ustanovení. Není-li některá z podmínek § 125h odst. 1 naplněna, může být řízení podle § 125f tohoto zákona s provozovatelem vozidla zahájeno, aniž by zahájení řízení předcházelo vydání výzvy k uhrazení určené částky. Výzva provozovateli vozidla podle § 125h zákona se nevydává např. v případě, kdy byla totožnost řidiče po zjištění přestupku známa, ale poté přestupkové řízení skončilo zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno, a bylo zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla de facto představuje obdobu řešení přestupku blokovou pokutou pro obviněného z přestupku; výzva se vydává při splnění ostatních podmínek dle § 125h odst. 1 ještě před samotným zahájením řízení o správním deliktu. Správní orgán vyzve provozovatele vozidla k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č j. 1 As 131/2014 - 45, body 23 - 25).

Kasační námitka ohledně nezaslání výzvy k uhrazení se týká pouze deliktu ze dne 22. 9. 2014. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel se dne 22. 9. 2014 v 15:50 dostavil na odtahové parkoviště a požádal o vydání dotčeného vozidla. Stěžovatel prohlásil, že o přestupku nebude jednat na místě a chce věc předat k projednání ve správním řízení. Přestupek tak nebylo možné vyřešit na místě blokovou pokutou. Předvoláním k podání vysvětlení ze dne 25. 9. 2014 byl stěžovatel vyzván, aby se dne 20. 10. 2014 dostavil za účelem nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, kdy měl stěžovatel zastavit a stát s předmětným vozidlem na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou, ačkoliv k tomu neměl být oprávněn. Stěžovatel se k podání vysvětlení nedostavil ani se žádným způsobem neomluvil. V návaznosti na tyto skutečnosti správní orgán do záznamu o odložení věci ze dne 18. 11. 2014 uvedl, že „*v dané věci nebylo možno vydat výzvu k uhrazení určené částky, neboť předmětný přestupek (stání na místě určeném pro invalidy) nelze řešit blokovou pokutou, tedy nebyla splněna jedna ze základních podmínek stanovených v zákoně o silničním provozu pro vydání výzvy k uhrazení určené částky*“. Správní orgán dospěl k závěru, že nelze nezpochybnitelně ustanovit řidiče výše uvedeného vozidla v době spáchání předmětného přestupku a správní orgán již neměl jinou možnost, jak tuto osobu zjistit, proto byla věc odložena podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu, jak bylo již výše uvedeno, de facto představuje obdobu řešení přestupku blokovou pokutou. Základní podmínkou blokového řízení je ochota přestupce pokutu zaplatit pokutu (srov. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Pokud provozovatel vozidla ihned na začátku sdělil, že chce věc předat k projednání ve správním řízení, lze konstatovat, že byla zřejmá jeho neochota řešit přestupek „odklonem“ od správního řízení (tj. uhrazením stanovené částky na výzvu), na kterém sám trval. Jednalo se v tomto případě přímo o provozovatele vozidla, který u předchozího přestupku ze dne 2. 7. 2014, na výzvu k uhrazení částky ze dne 10. 7. 2014 reagoval sdělením osoby, která, jak bude dále vysvětleno, přestupek spáchat nemohla. Provozovatel si tak v případě přestupku dne 22. 9. 2014 musel být vědom možnosti příp. odložení věci po uhrazení stanovené částky, stejně jako možnosti sdělení osoby, která měla přestupek spáchat, sám však trval na projednání ve správním řízení. Stěžovatel se poté nedostavil ani k předvolání

k podání vysvětlení, a to bez jakékoliv omluvy. Je tak zřejmé, že neměl v úmyslu sdělit totožnost řidiče vozidla. I když žalovaný, a posléze i krajský soud, důvod nezaslání výzvy vyhodnotily jinak, podle Nejvyššího správního soudu nelze za takovýchto skutkových okolností z důvodu nezaslání výzvy k uhrazení určené částky nyní dovozovat nezákonnost následujícího zahájení správního řízení, na kterém stěžovatel sám výslovně trval. Správní orgán za tohoto stavu věci, a navíc v situaci, kdy předchozí skutek byl s ohledem na přístup stěžovatele kvalifikován jako správní delikt provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, fakticky akceptoval zvolenou procesní strategii žalobce, přistoupil ke správnímu řízení, a i tento v pořadí druhý delikt kvalifikoval ve smyslu uvedeného ustanovení, a oba potom projednal s ohledem na § 125g odst. 2 citovaného zákona ve společném řízení. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem stran přístupu stěžovatele k šetření a následnému řízení o předmětném deliktu Nejvyšší správní soud hodnotí nyní tvrzenou stížní námitku nezaslání výzvy jako ryze účelovou a jako zjevný projev dalšího taktizování ze strany stěžovatele. Formálně vzato se sice o jisté procesní pochybení správního orgánu jednalo, nicméně výsledný postup po věcné stránce byl zcela adekvátní jak výslovně projevenému přání, tak i dále pasivnímu postoji stěžovatele, a ve svém důsledku nezaložil, a ni nemohl založit, nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pakliže stěžovatel chtěl předmětnou námitkou vyjádřit to, že při zaslání výzvy mohl zaplatit částku nižší, odpovídající blokové pokutě, potom zjevně popírá sám sebe, neboť blokovou pokutu mohl zaplatit hned při vlastním zjištění předmětného deliktu na místě. To však, jak je výše rekapitulováno, výslovně odmítl a trval na správním řízení. Daný závěr v souvislostech nyní projednávané věci současně platí do jisté míry i pro rozporování nezaslání výzvy. Zaslání výzvy, jak již bylo poznamenáno, sleduje obdobný účel jako řešení přestupku blokovou pokutou, a tento účel byl ve své podstatě ze strany stěžovatele popřen právě odmítnutím vyřízení věci namístě (výzva se zpravidla zasílá v prvé řadě tam, kde porušení pravidel bylo zjištěno bez přítomnosti či zjištění řidiče). Svými dalšími zjevně obstrukčními postoji a vyjádřeními se stěžovatel dále již jen překombinovaně „zaplétal do vlastních sítí“, a současně také snižoval svoji osobní důvěryhodnost.

Postup před zahájením řízení u správního deliktu ze dne 2. 7. 2014

Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu

(o)becní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Jak již konstatoval krajský soud, správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu poté, co nezjistil osobu řidiče a věc odložil. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2015, č. j. DSH/5055/15, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 3. 2015, č. j. MMP/054178/15, zrušeno, správní orgán doplnil šetření o zemřelém panu H. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *(j)e-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.* Odvolací orgán rušil prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že pan H. zemřel 18 dní po spáchání přestupku a je nutné prověřit, zda se mohl přestupku spáchaného dne 2. 7. 2014 dopustit, či nikoliv. Zahájení

řízení o správním deliktu se z tohoto důvodu jevilo odvolacímu orgánu jako předčasné. Správní orgán v této věci následně nezahájil řízení o přestupku, pouze doplnil šetření ohledně zemřelého. Ze zprávy o provedeném šetření ze dne 3. 6. 2015 vyplývá, že do místa bydliště pana H. (X S., okr. P.) jsou od jeho úmrtí zasílána různá předvolání k vyřízení dopravních přestupků ze všech koutů republiky. Pan H. neřídil ani nevlastnil žádné vozidlo, na okolí Plzně neměl žádné vazby. V návaznosti na takto zjištěné skutečnosti správní orgán pokračoval ve správním řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud nepovažoval za daných skutkových okolností postup správního orgánu za nezákonný. K zahájení řízení o přestupku po zahájení řízení o správním deliktu nedošlo, neboť správní orgán došetřením skutečností pouze potvrdil svůj předchozí, ve smyslu rozhodnutí odvolacího orgánu předčasný, závěr, že údajný řidič předmětného vozidla, pan H., se přestupku dopustit nemohl. V rámci oznámení o pokračování řízení o správním deliktu bylo zmocněnci stěžovatele sděleno, že dne 2. 7. 2015 budou provedeny důkazy listinami, mimo jiné i zprávou o šetření. Dále měl stěžovatel na základě usnesení ze dne 8. 7. 2015 možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správního orgánu a posouzení krajského soudu pochybení.

K obdobné procesní taktice, kdy provozovatel vozidla označí zjevně smyšlenou osobu jako řidiče v době spáchání přestupku, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 - 44, kdy konstatoval, že je „*třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro kvalifikaci jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.*“ Nad rámec nezbytného lze odkázat např. na rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, v němž soud označil za *účelový hyenismus a zjevnou procesní obstrukci* označování osob, které vozidlo v době spáchání přestupku prokazatelně řídit nemohly pro svůj zdravotní stav a nemohly se bránit ani ve správním řízení, protože ještě před jejich označením provozovatelem vozidla k výzvě správního orgánu zemřely. Zjištěné skutečnosti v nyní projednávané věci svědčí tomu, že o stejný přístup stěžovatele se zřejmě jednalo i v tomto případě, a takové jednání musí Nejvyšší správní soud označit za zcela nepřípustné a nanejvýš amorální.

Otázka zániku odpovědnosti k projednání správního deliktu

První projednávaný správní delikt byl spáchán dne 2. 7. 2014. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, *(o)dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Podle § 125e odst. 5 téhož zákona, *(n)a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f* (správní delikt provozovatele vozidla). Zánik

odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla byl zakotven zákonem č. 230/2014 Sb., a to s účinností od 7. 11. 2014.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací stěžovatele k zániku odpovědnosti za správní delikt. Podrobně stejnou námitku vypořádal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016 - 45, v němž dospěl k právnímu závěru, že ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví objektivní lhůtu 4 let, která běží ode dne spáchání deliktu a po jejímž uplynutí odpovědnost za správní delikt zaniká. V tomto rozsudku konstatoval: „*Ač by snad bylo možné výše citované ustanovení zákona pouze na základě jeho gramatického vnímání interpretovat dvojím způsobem, je nutné jako správný přijmout ten výklad, dle kterého zákon o silničním provozu objektivní prekluzivní lhůtu deliktu upravuje. Výklad navrhovaný stěžovatelem by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu podle silničního zákona rozhodnout. Takový výklad by byl v rozporu s popsanými ústavními zásadami.*“ (srov. bod 26) Podle Nejvyššího správního soudu tak toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Ani námitku odkazu na vykazované znaky přestupku neshledal soud v tomto rozsudku důvodnou: „*Odkaz na* „vykazování znaků přestupku“ *míří na typový popis chování. Ten se s uplynutím lhůty k projednání přestupku nemění. Stále se může jednat o jednání, které vykazuje znaky přestupku, byť neprojednatelného. Otázka, v čem spočívalo ono jednání a zda naplnilo znaky přestupku (ne že nutně bylo přestupkem – o této věci může být rozhodnuto pouze v řízení o přestupku, které již nemusí být možné zahájit), se bude posuzovat v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní delikt provozovatele vozidla, ač hmotněprávně využívající definici jednání v přestupkovém zákoně, obsahuje vlastní podmínky odpovědnosti za uvedený delikt. Jednání naplňující znaky přestupku tak nemusí být projednatelné jako přestupek, přesto může sloužit jako základ pro naplnění podmínek odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla.*“ (srov. bod 32)

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že úvahy stěžovatele k otázce zániku odpovědnosti neobstojí, neboť tato otázka již byla jednoznačně objasněna v citovaném rozsudku a nyní soud neshledal žádný důvod se od těchto závěrů odchýlit. Pro úplnost je vhodné upozornit také na to, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63, z něhož krajský soud nyní vycházel, byl následně potvrzen v rámci přezkumu Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, v němž soud k obdobné situaci konstatoval: „*V nyní projednávaném případě však jednoletá lhůta, v níž bylo možné stěžovatele potrestat, v okamžiku účinnosti novelizačního předpisu ještě běžela (uběhly z ní teprve necelé čtyři měsíce) a bylo proto možné při neexistenci přechodných ustanovení a obecné zásadě nepravé retroaktivity procesních norem na danou situaci aplikovat novou právní normu, která zánik odpovědnosti spojila teprve s uplynutím dvouleté subjektivní, resp. čtyřleté objektivní lhůty. V těchto lhůtách pak napadené rozhodnutí bylo vskutku vydáno. V dalším, pokud jde o ústavní přípustnost prodloužení běžící lhůty pro zánik trestnosti, pak lze odkázat na zevrubnou argumentaci krajského soudu v napadeném rozsudku, s níž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.*“

Specifikace místa správního deliktu ze dne 2. 7. 2014

pokračování

Místo spáchání deliktu ze dne 2. 7. 2014 bylo specifikováno následovně: „*neznámý řidič neoprávněně zastavil a stál* (...) *na vozovce pozemní komunikace Sedláčkovy ulice, po pravé straně, ve směru jízdy od Prešovské ul. k Riegrově ul., a to v úseku platnosti přenosné svislé dopravní značky IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou s textem: „08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou Zóna A, 06-08 hod. bez omezení*“. Stěžovatel namítá chybnou interpretaci výroku ze strany krajského soudu, kdy tvrdí, že křižovatka ulice Sedláčkovy s ulicí Prešovskou a Riegrovou nejsou body vymezující úsek protiprávního jednání, ale pouze body využité k zachycení směru. Nejvyšší správní soud se s touto interpretací ze strany stěžovatele neztotožňuje. Pokud by chtěl správní orgán využít body k zachycení směru, mohl by označit kteroukoliv ulici, která křižuje ulici Sedláčkovou dlouhou přibližně 500 metrů, samozřejmě včetně dotčených ulic (*ve směru jízdy od Prešovské ul. k Riegrově ul.).* Nyní lze však předpokládat, že správní orgán se snažil množstvím informací o místě přestupku dostát přísným požadavkům na konkretizaci tohoto místa a chtěl slovně co nejvíc omezit prostor, v kterém se přestupek měl stát. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožnil s interpretací krajského soudu, která je přesvědčivá a logická, a to že delikt se stal v úseku mezi ulicí Prešovská a Riegrova. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42. V tomto rozsudku byl posuzován výrok, v němž bylo místo spáchání správního deliktu specifikováno takto: „*...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici J. v P. porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a...*“. Tato ulice byla dlouhá 665 metrů a nacházeli se na ní placená i neplacená místa k parkování. V nyní posuzovaném případě bylo vymezením úseku mezi ul. Prešovská a Riegrova délka úseku specifikována na 82 metrů.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k námitce nedostatečné specifikaci místa spáchání správního deliktu, a to i konkrétně ve vztahu k nedovolenému parkování. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, konstatoval: „*Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (...) Toto bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Tak Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určitě vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b ‚Parkoviště s parkovacím kotoučem‘, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.*“ V citovaném rozsudku sp. zn. 3 As 114/2016 shledal soud jako dostatečné označení ulice ve spojení s dopravní značkou zákaz zastavení. V nyní posuzovaném případě má Nejvyšší správní

soud za to, že výrok rozhodnutí naplňoval požadavky stanoveny zákonem a judikaturou. Ani tuto kasační námitku proto neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu